

[Poul Hartling.]

redskab — som skal hjælpe os til en bedre tilrettelæggelse af det offentliges virke.

I sin fremsættelsestale til finanslovsforslaget oplyste finansministeren, at han nogle dage efter denne debat ville komme med en supplerende redegørelse for 3 års budgettet.

Jeg ved ikke, om jeg må indføje en bemærkning om, at det egentlig er mærkelige vilkår, vi har for arbejdet her i folketinget, sådan som det nu lægges til rette. Nogle dage efter denne debat får vi en supplerende redegørelse for 3 års budgettet. De bemærkninger, som støtter finanslovsforslaget — og som vel er en forudsætning for at læse det — har vi fået så sent, at der ikke var nogen mulighed for ordførerne i dag for at sætte sig ind i dem.

Det er i det hele taget et spørgsmål, om vi, som arbejdet lægges an i denne og næste uge, virkelig har en god arbejdsplads i dette folketing. Der er mange nye medlemmer her, og det er store og vidtrækkende problemer, der skal drøftes. Når lovforslagene undertiden kommer, efter at vi har holdt gruppemøde, når forslagene dynges oven på hinanden, som det nu sker — og det er store og vidtrækkende forslag — hvordan er der så mulighed for at drøfte dem i grupperne og tage stilling til dem? Hvordan er muligheden for at behandle dem forsvarligt her i salen? Hvordan er muligheden for, at offentligheden kan følge med? Jeg henstiller, at man ikke tager alt for letsindigt på dette forhold.

Men nu skal vi altså om nogle dage have en supplerende redegørelse for 3 års budgettet. Jeg vil dog stille et par spørgsmål til finansministeren med de forudsætninger, jeg nu altså kan have for at stille dem.

3 års budgettet og det foreliggende finanslovsforslag er blevet betegnet som „skrabede budgetter“. Alligevel lægger stigningen i statsbudgettet efter forslaget belag på omkring halvdelen — og med stigningen i kommunernes budgetter vel omkring $\frac{2}{3}$ — af den forventede produktionsstigning. Der bliver selvsagt tilsvarende mindre til andre formål, altså til erhvervenes udbygning, til boligproduktion og til forøgelse af det individuelle forbrug. Giver det ikke med de begyndende vanskeligheder for industriens investeringer og produktion, som jeg nævnte før, finansministeren anledning til betænke-

ligheder, at der forlods lægges beslag på en så stor del af den forventede produktionsfremgang?

Og videre: betegnelsen „skrabet budget“ kan måske især knyttes til forslagens reservepost, hvor der til løn- og prisstigninger samt landbrugsstøtte er afsat 1,3 milliarder kr. eller reelt godt 200 mill. kr. mindre end på de samme poster sidste år, og dette til trods for at der i år skal være overenskomsthøvelinger, hvad der ikke var sidste år. Ministeren kan måske have sine grunde til ikke uden videre at lægge kortene på bordet netop for denne post, men der må dog ligge overvejelser og et vist materiale bag dette tal. Jeg skal ikke gå i enkeltheder hermed, men gå ud fra, at denne reserveposts størrelse er i overensstemmelse med 3 års budgettet og i overensstemmelse med de rammer for lønstigninger, som regeringen anser for samfundsøkonomisk forsvarlige. Jeg vil gerne bede finansministeren bekræfte dette, for ellers har tallene jo ikke synderlig mening.

Jeg takker statsministeren for bebudelsen af et forslag om tillægspension. Det er et fremskridt, vi noterer, siden statsministeren i oktober svarede noget henholdende på min opfordring hertil.

Vi må videre i arbejdet med kommunalreformen, både ud fra hensynet til administrativ forenkling og rationalisering og for at skabe grundlaget for den decentralisering af administration og myndighed, som er rigtig. Der er mange afgørelser, som ikke fortsat behøver at gå omvejen ad centraladministrationen. Heri ville også ligge en styrkelse af egnsudviklingen. Også det økonomiske forhold mellem stat og kommuner må reformeres. Vi kan ikke uden videre være med til at sætte en streg over refusionsordningerne. Men det er også klart, at de i mange tilfælde med fordel kunne forenkles og nok også give et bedre grundlag for økonomisk rigtigere dispositioner. Der er også i det nuværende system store skævheder i byrdefordelingen. Vi må i en reform tage hensyn både til de opgaver, lovgivningen pålægger kommunerne at løse, og til det indkomstgrundlag, de har at løse dem på.

Statsministeren sluttede sin erklæring i tirsdags med at indbyde partierne til samarbejde. Han håbede at møde en fordomsfri vilje til samarbejde, sagde han.